

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Ministeren for handel, industri og søfart (Lis Groes): Hermed har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændringer i lov om danske skibes forsikring mod krigsfare.*

Forslaget går ud på, at der gives handelsministeren bemyndigelse til at forandre hjemstedet for „Krigsforsikringen af danske Skibe“ fra København til et andet sted inden for eller uden for landets grænser og til i så fald at give de fornødne regler med hensyn til instituttets ledelse m. v.

Forslaget er tiltrådt af instituttets bestyrelse.

Foranstaltninger af denne art vil naturligvis kun blive truffet under krigsforhold. Når forslaget fremsættes nu, skyldes det, at instituttet står overfor at underskrive en overenskomst med den engelske regering om danske skibes forsikring mod krigsfare under en eventuel ny krig, og denne overenskomst forudsætter, at forsikringsinstituttet i givet fald skal kunne ledes fra et andet sted end København, eventuelt fra et sted uden for landets grænser.

Jeg går ud fra, at tinget vil nedsætte et udvalg til behandling af forslaget, og jeg er villig til overfor dette udvalg at gøre nærmere rede for indholdet af den nævnte overenskomst.

Jeg tillader mig sluttelig at anmode om, at tinget vil give denne sag en hurtig behandling.

Formanden: Uden for dagsordenen giver jeg ordet til det ærede medlem hr. Ingmar Wagner, for at han som ordfører for forslagsstillerne kan fremsætte et tidligere anmeldt forslag til folketingsbeslutning.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ingmar Wagner): Jeg har herved den ære for det høje ting på den kommunistiske gruppes vegne at fremsætte *forslag til folketingsbeslutning om foranstaltninger til sikring*

af de store årganges videregående faglige og boglige uddannelse.

Folketinget har i det sidste års tid, ikke mindst i forbindelse med behandlingen af den ny lærlingelov, beskæftiget sig med de mange problemer, der vil opstå for den unge generation, ja, for hele det danske samfund, når de store årgange møder frem efter endt skoleuddannelse enten for at få en videregående boglig uddannelse eller for at få en mere praktisk betonet uddannelse.

Problemerne i forbindelse hermed er blevet endevendt i en række kommissioner, og der er blevet udtalt mange gode ønsker om, at de bange forudannelser, som f. eks. ungdomskommissionen i sin tid havde om stor ungdomsarbejdsløshed eller i bedste fald et stort antal unge ufaglærte, ville blive gjort til skamme. Men betingelserne for, at denne situation ikke opstår, er, at der gøres en alvorlig, effektiv indsats fra samfundets side, og det er nu, der må handles. Vi har indtil nu stiftet bekendtskab med de store årgange unge i skolerne. 1957 bliver det hidtil største år i barneskolen med 592 000 elever, og i år går det første store kuld ud af skolen for at finde sig en plads i samfundslivet. I 1956 var antallet af 14-årige unge 66 000, i år bliver det ca. 75 000 for så i de kommende år at stige til 90 000. Der er indtil i dag gjort alt for lidt for at gøre det muligt at modtage disse mange unge, som vi vidste ville komme med alle deres retfærdige krav om arbejde og uddannelse. Der har tværtimod i de seneste år været ført en økonomisk politik her i landet, der er gået de store årgange imod. Vi har en massearbejdsløshed, der i høj grad besværliggør de unges beskæftigelsesmuligheder. I mange hjem næres der i dag berettiget bekymring for børnenes fremtid. For at ændre denne beklagelige situation må folkettinget kræve af regeringen, at den snarest tager initiativ til at udarbejde konkrete planer for og løsninger af ungdommens uddannelsesproblemer.

Det er ud fra denne opfattelse, at jeg på